

• Regia :
PAUL EVERAC

*Teatrul Dramatic
din*

„BALUSTRADA“

GH. MOLDOVAN:

Povestea a două destine : un bărbat și o femeie parcă făcuți unul pentru altul, dar care merg alături de „balustradă“, îndepărtându-se și apropiindu-se cu o constantă atracție, fără ca drumurile lor să ajungă la o logică și firească împlinire.

Cine sau ce se opune acestei împliniri ? „Balustrada“ — sau, mai bine zis, „balustradele“ — care reprezintă fie apărarea unei inocențe, a unei candori, fie dorința unei realizări profesionale, fie neabdicarea de la o răspundere încredințată de societate, fie datoria morală față de soarta unui alt om. Sint deci principii profunde etice, peste care nici El, nici Ea nu pot trece.

Dar iată că după mulți, foarte mulți ani, întâmplarea îi pune încă o dată față-n față. Acum se pare că nici un obstacol nu le mai stă în cale, nu mai e nici un prag de trecut, nici o balustradă. Cei doi eroi încearcă să facă din această ultimă întâlnire un moment al adevărului. Se judecă, se caută, își recunosc erorile, își pun întrebări sau mai exact pun întrebări. Textul însă nu conține nici un răspuns. Autorul nu dă nici o soluție, nici o rețetă, ci lasă spectatorului dreptul la o liberă înțelegere. După modesta mea opinie, **Balustrada** este o piesă importantă a dramaturgiei noastre.

Inginerul Aurel Mincu, a cărui interpretare mi s-a încredințat, se înscrie în gama unor roluri cu care m-am obișnuit

sau am fost obișnuit. Nu vreau să spun prin aceasta că-mi este la îndemână. Dimpotrivă. Obișnuința îmi devine din ce în ce mai incomodă, sporind gradul de dificultate în diferențierea fiecărei noi evoluții. Aurel Mincu este un personaj complex, o transfigurare autentică a unui om al zilelor noastre. Este vorba de o viață dăruită cu generozitate și aproape cu o totală uitare de sine unui țel înalt, constructiv. Și-a sacrificat Aurel Mincu viața personală, fericirea, pentru o cauză nobilă, demnă de eroismul marilor constructori ai noii noastre societăți ?

Putea oare să procedeze altfel ?

Dacă din interpretarea acestui rol asemenea întrebări vor avea rezonanță în sala de spectacol n-aș avea, desigur, sentimentul penibil al unei zadarnice osteneți, ci bucuria unei contribuții la succesul pe care ni-l dorim.

Deocamdată, în această fază de pregătire, găsesc în valoarea textului un binefăcător sprijin moral, iar regizorul Paul Everac îmi inspiră și el deplină încredere.

Cu mulți ani în urmă, tot pe scena acestui teatru, am jucat personajul Petre Urlea din **Ferestre deschise**. De atunci mi-am dorit mereu un alt rol din creația acestui important dramaturg ; iată că în sfârșit șansa a apărut.

N-am lucrat niciodată sub conducerea artistică a unui autor. Acum, însă, am bucuria unei fertile experiențe, care, indiferent de finalizare — sper, ferioasă —, îmi va rămâne în amintire ca un moment fast.

MARILENA NEGRU:

Odată cu rolul Carola din **Balustrada**, mă întâlnesc pentru prima oară cu maestrul Paul Everac, și încă în dublă ipostază : autor și regizor. Și dacă regizorul e mai înțelegător, știu că autorul e destul de exigent. Exigent pe măsura mărinimiei cu care a înzestrat personajul.

E o bucurie să poți interpreta un asemenea rol, dar și ce frică îmi este, nu vă pot spune !

N-am vorbit niciodată despre un viitor rol, iar acum mărturisesc că nu prea știu și, sincer, nici nu prea aș vrea să vorbesc.

Carola mea își re trăiește viața în treizeci de minute. Ce se poate spune despre asta ? o viață cu reușite, cu realizări, cu împliniri, obținute „prin muncă și prin probitate“, dar și cu renunțări, cu deziluzii, cu neîmpliniri.

Mi-e dragă Carola și mă străduiesc să găsesc calea spre a vă face cunoștință cu ea, să vă apropiez de ea, să o cunoașteți așa cum e : resemnată și mândră, revoltată și înipăcată, mulțumită că o viață a reușit să nu alunece, să meargă drept, numai de-a lungul „balustradei“. Aș vrea s-o admirați, s-o înțelegeți cu sufletul, s-o îndrăgiți... ea și mine.

Din construcția aparte a piesei — în scenă se află concomitent personajele așa cum sînt ele în prezentul acțiunii și, în retrospectivă, așa cum erau în tinerețe, deci două cupluri de interpreți, dialogînd peste timp — rezultă pentru creatorii spectacolului probleme speciale țînînd de dinamica, de fluența și de ritmul relației, de coerența psihologică și de lucrarea timpului asupra naturii omenești. Încercăm să găsim elemente de legătură între personalitățile noastre de actori, pe care să se sprijine verosimilitatea relației scenice. Ne ajută mult și coloana sonoră și luminile.

Maria MARIN

Moment din repetiție